

Samantha

Den před vyhlášením

„Další kaktus? Já tě miluju, kámo.“

„Není zač,“ usměje se Aaron a prsty si pročísne vlnité, jako uhel černé vlasy, které protkává pět bílých pramínků. „Všechno nejlepší k svátku, ty jedna kaktusačko.“

Uchichtnu se a lépe si v prokřehlých dlaních přehmátnu keramický květináček. Tenhle druh kaktusu ve své sbírce ještě nemám. „Děkuju.“

V očích mu potěšeně zajiskří. Aaron má taková ta veliká, jasně modrá kukadla jako dítě. Rozhodně není špatný kluk, takže si lidi často myslí, že spolu chodíme.

Bok po boku pokračujeme parkem. Takhle na začátku ledna kůru stromů pokrývá krajka námrazy a vzduch štípe v plicích.

„Sam?“

„Hm?“

„Co ta tvoje dieta?“

Nepatrně sebou trhnu. „Co s ní?“

„Skončilas s ní, že jo? Víc si tím huntuješ tělo, než že by ses tím přiblížovala k nějakému cíli.“

„Výsledky žádný, takže na to peč.“

Lžu.

„To nic. Jsi hezká taková, jaká jsi.“ Aaron se mi podívá přímo do očí. „Fakt.“

Uhnu pohledem a odfrknu si. Těmhle kecičkám nevěřím. „Ale prosím tě. Říkáš to, jenom protože jseš můj kámoš.“

Aaron si povzdychne, přičemž mu z úst unikne obláček teplého vzduchu.

„Nechceš se vrátit k boxu?“ změnil téma a zasune si ruce do kapes džínů. „Máme volný místa.“

„Ne díky,“ odpovím rychlostí blesku, když si vzpomenu na to, jak se tam ke mně někteří chovali.

„Škoda. Bylas dobrá.“

„Byla jsem nejhorší z celé skupiny,“ odseknu a přidám do kroku. Nechci dorazit pozdě.

„Mělas největší kuráž,“ nedá se Aaron, který se hladce přizpůsobí mému tempu. „Bez ohledu na to kolikrát jsi prohrála, nikdy ses nevzdala, nikdy jsi neodmlouvala, nikdy jsi nepřestala bojovat.“

Co na to říct? Přehodím si moje někdy až otravně dlouhé vlasy přes rameno a upravím si vlněnou čepici s bambulí, kaktus stále v jedné ruce.

„Kromě toho – s boxerskýma rukavicema vypadáš fakt hustě.“

Zavrtím hlavou, jako kdybych se ty časy snažila zaplašit. „To bylo před dvěma roky.“

Aaron se zamyslí. Nakonec řekne: „Vždycky jsi vítaná. Jen abys to věděla.“

„Fajn,“ obrátím oči v sloup. „Díky za nabídku.“

Usměje se, v jedné tváři se mu vytvoří dolíček. Pro ten úsměv by mnoho holek vraždilo.

„Jsme tady.“

Po několika vteřinách vnitřní bitvy s dyslexií se mi podaří rozluštit nápis nad vchodem útulku. *Badass Animal Rescue, Inc.*

„Hele, dostáváš za to něco?“ prohodí Aaron, ruce pořád ležérně v kapsech. „Že několikrát týdně chodíš venčit opuštěný cizí čokliky?“

„Ne, dělám to zadarmo,“ pokrčím rameny.

„Aha.“ Aaron se zamračí. „Ale nějaký prašule by se šikly.“

„To nám všem.“ Zahledím se na svůj nebohý kaktus. „Skočil bys ke mně domů a nechal mi to tam? Marc nebo Kate ti otevře.“ Říkám jim jménem, páč je mi zkrátka divné říkat jim *tati* a *mami*, i když je mám ráda.

„Jasňačka,“ řekne Aaron a převezme si květináček zpátky. „Tak zítra ve škole?“

„Zítra ve škole.“

„Jsem doma!“ houknu, když za sebou zabouchnu vchodové dveře. Svléknu si bundu a vyběhnu schody z přízemí do kuchyně.

Marc s brýlemi na nose právě vyměňuje žárovku, zatímco Kate v zástěře chystá večeři. Byli by manželským párem jako z filmu, kdyby mohli mít děti. Proto si mě vzali do pěstounské péče.

„Ahoj, Sam,“ pozdraví mě oba. „Byl tu Aaron. A, ehm, přinesl ti kaktus?“